

”DE KLINK”

Officieel orgaan en informatieblad van het

GENOOTSCHAP
OUD ZANDVOORT

(OPGERICHT 11 DECEMBER 1970)

ISSN 1384-7082 jrg 17, nr.4

okt 1997

losse nummers f 6,50

Redactie-adres: M. Weber, Voltastr 26 2041 CK Zandvoort (023) 571 70 09
administratie : Mevr. H.P.M. Hoogervorst-Schuiten. (023) 571 81 77

REDACTIONEEL.

Misschien bereikt deze aflevering u nog op tijd, in ieder geval herinner ik bij deze aan de op vrijdag 10 oktober te houden Genootschapsavond welke u natuurlijk al in uw agenda genoteerd had.

"Zandvoort tijdens de bezetting" velen hebben op de in de vorige aflevering vermelde adressen ingetekend. Dit is nog steeds mogelijk, het boek, het onderwerp, de auteur en de illustrator verdienen het dat de verkoop een doorslaand succes wordt. Vis niet achter het net!

Wat het onderwerp van het boek betreft, zij het in een andere context, ziet het er niet naar uit dat gehoor gegeven wordt aan het van verscheidene kanten, o.a. ook vanaf deze plaats, gedane verzoek om bij de naamgeving in de zgn. 'Parkwijk' verzetsmensen zoals Gertenbach te vernoemen.

(ach ja bij samenvoeging met Amsterdam zou dit ook maar verwarring geven met de daar al naar Wim Gertenbach vernoemde belangrijke straat gelegen in een wijk met louter namen uit het verzet.)

De Voorzitter is er in geslaagd een rondleiding te regelen in het Gemeente-archief te Haarlem, alwaar ook het Zandvoorts Archief bewaard wordt.

Op de volgende pagina kunt u lezen wanneer dit is en op welke manier u er aan deel kunt nemen.

Bij voldoende respons zou dit tot meerdere activiteiten op dergelijk gebied kunnen leiden.

MW

OPOE JANS.

Omdat opoe Jans (Knars) te vroeg haar man verloor en daardoor haar inkomen van zeven gulden in de week zag zakken naar vier gulden in de week, moest zij extra haar mouwen opstropen om in leven te blijven.

Zij trok in bij Tante Sijtje, die een pension runde in de Poststraat. De huur van haar huisje was twee gulden en vijftig cent dus bleef er maar een daalder over om van te leven. Ze ging niet bij de pakken neer zitten en verhuurde zich als badvrouw bij Badhuis Zeeduin, gelegen aan de Zuid-boulevard.

Ze ging ook koffie en thee verkopen, van "Van Nelle". Ze had een klein karretje laten maken en volgeladen met koffie en thee stroopte ze zo Zandvoort af. Ze kreeg een uitgebreide klantenkring. Zo sudderde ze door, jaar in jaar uit, en kon zich hiermee aardig redden. Het was geen vetpot, maar zij zei altijd als men vroeg hoe het ging: "ik haal zelf mijn broek wel op."

Opoe was af en toe onhandig. Liet veel uit haar handen vallen. Op een dag was zij in haar tuintje bezig, er moesten wat stenen verplaatst worden. Een zware steen viel op haar voet, het deed wel zeer maar opoe liep door.

Op een avond trok zij haar gebreide zwarte kousen uit en ontdekte dat haar grote teen zwart was. Wassen gaf niets, de teen bleef zwart. Dan maar naar de dokter, die zal er wel een middeltje voor hebben.

"Zo Jans kom je mij eens opzoeken, wat heb je voor klachten?" vroeg dokter Gerke. "Dokter, ik heb een zwarte teen en hij doet een beetje pijn."

Zij toonde haar teen en na het onderzoek trok de dokter een bedenkelijk gezicht en zei: "Jans, je hebt suikerziekte. Je teen is al heel ver heen. Je moet naar het ziekenhuis want die teen moet worden afgezet. In het Diaconessenhuis in Haarlem werd haar teen afgezet en ze kreeg meteen een dieet mee. De dorpszuster Zr. Dina Bronders kwam twee maal per dag een insuline-injectie geven. Omdat Jans zich niet aan haar dieet hield ging het rottingsproces door en moest het been tot boven haar knie worden afgezet.

Opoe Jans kreeg een hout been aangemeten, meer een houten 'piraten-poot' zonder voet. Na enige weken liep ze weer als een kievit. (tot haar 82ste jaar heeft zij wel drie 'piraten-poten' versleten.)

Maar hoe ouder zij werd hoe slechter ging zij lopen. Op het laatst kreeg zij een invalidenwagentje met twee handgrepen die als de één naar boven de ander naar beneden ging. Men kon de handgrepen ook stil zetten en dan kon opoe Jans geduwd worden.

Haar beide kleinkinderen Betty en Maartje werden ingeschakeld om af en toe het huisje van opoe schoon te houden en haar in haar wagentje rond te rijden in het dorp om boodschappen te doen. Iedereen kende Jans en zo'n rit kon wel eens drie

uur duren.

"Waar zullen we opoe nou eens naar toe rijden?" vroeg Maartje aan Betty. "Naar het strand, daar kunnen wij lekker uitwaaien." zei Betty. Ze duwde opoe de Kerkstraat op en kwamen op het strand. Opoe Jans genoot van dit "uitje". Zij had wat met dat strand en dacht aan de tijd terug dat zij badvrouw was in Badhuis Zeeduin.

Na een half uur aan het strand te hebben vertoefd wilde Jans weer naar haar huisje. Boven aan de Kerkstraat vroeg Maartje aan Betty: "Durf jij opoe los te laten?" "Ik wel." zei Betty en voegde de daad bij het woord. Ze liet Jans los en gaf haar nog een extra duw. Jans vloog stuurloos naar beneden en ging hoe langer hoe harder. Het ging zo hard dat de beide dames haar niet meer konden bijhouden. Ze renden er achteraan, maar konden opoe niet te pakken krijgen.

Opoe hobbelde van de ene naar de andere kant van de steile Kerkstraat. Onderaan de Kerkstraat kwam opoe tegen het hek van de Nederlands Hervormde Kerk tot stilstand. Hijgend rende de beide meiden op opoe toe en constateerden dat opoe niets mankeerde, alleen de wielen van het invalidenwagentje waren wat krom.

Het enige wat opoe Jans zei: "Wat gae je hard Maertje."

Beiden hebben opoe Jans, gierend van de pret, naar haar huisje gebracht.

Later, ja veel later, hebben zij dit gebeuren aan de familie verteld.

WOOD

"TUSSEN EB EN VLOED"

De bestelde videobanden van de film "Tussen Eb en Vloed." zijn al gedurende geruime tijd af te halen bij de secretaris Arie Koper, Willem Kloosstraat 9 2041 BK ZANDVOORT, tel.(023) 571 84 41.

Helaas heeft nog niet iedereen de door haar of hem bestelde videoband afgehaald.

De banden zullen alsnog tot 1 november 1997 gereserveerd blijven.

U kunt uw exemplaar in deze periode ophalen maandags tot en met vrijdag tussen 19.30 uur en 20.30 uur
